Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 988 van 15 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 31 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 12 december 2025 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 7 januari 2026 met refertenummer 135324.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 14 augustus 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2025 dient verzoekster, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit 2022/382).

Op 12 december 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf. Dit is de bestreden beslissing die per aangetekend schrijven van 15 december 2025 aan verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"*(…)*
BESLISSING TOT WEIGERING VAN MACHTIGING TOT VERBLIJF

Mevrouw

naam : H. (…)
voornaam : L. (…)
geboortedatum : (…).1968
geboorteplaats: L. (…) (Oblast)
nationaliteit : Oekraïne

Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 09.12.2025 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor:

- *Uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° GM728956 – geldig van 10.10.2025 tot 10.10.2035)*
- *Uw Oekraïens intern paspoort (N° MO765004)*
- *Uw Oekraïense huwelijksakte (N° 490764 – afgeleverd op 20.03.1992)*
- *Uw Oekraïens pensioensbewijs (N° 148162 – afgeleverd op 08.11.2012)*

In het kader van deze aanvraag legde u uw biometrisch paspoort (N° GM728956) voor. De DVZ merkt echter op dat uw paspoort is afgegeven in oktober 2025, m.a.w. na het begin van de Russische invasie van Oekraïne op 24.02.2022. Op basis hiervan kan bijgevolg niet worden geverifieerd waar u verbleef voor de afgifte van desbetreffend paspoort. Bijgevolg is de DVZ niet op de hoogte van eventuele voorafgaande reisbewegingen en evenmin of u in Oekraïne verbleef op 24.02.2022.

U verklaarde in Oekraïne te hebben verbleven van uw geboorte tot 04.12.2025. Naar aanleiding van deze verklaring werd u gevraagd bijkomende bewijzen voor te leggen van uw vermeende verblijf in Oekraïne op 24.02.2022. Hierop legde u een medisch document voor d.d. 15.12.2021. Gezien de aard van dit document enkel een aanwezigheid in Oekraïne kan aantonen, maar onmogelijk een verblijf kan bewijzen, werd dit document onvoldoende doorslaggevend geacht om uw vermeend verblijf in Oekraïne d.d. 24.02.2022 te bewijzen. Op basis van deze elementen en gelet op het feit dat u uw vermeende verblijf in Oekraïne op het ogenblik van de Russische invasie op 24.02.2022 niet aannemelijk kan maken, kan niet worden vastgesteld dat u op 24.02.2022 in Oekraïne verbleef.

U bood zich in het registratiecentrum aan met uw echtgenoot. U legde uw huwelijksakte voor ter staving van uw verwantschap. De DVZ wijst er echter op dat deze persoon eveneens het deel uitmaakt van een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf. U verklaarde eveneens dat uw vermeende meerderjarige zoon en vermeende meerderjarige dochter in België zouden verblijven. We merken hierbij echter op dat deze niet tot uw gezinskern behoort. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. U hebt niet aangetoond dat er dergelijke bijkomende elementen zijn. Derhalve is er geen schending van de gezinskern en is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 EVRM.

U verklaarde dat u medische problemen zou hebben, zijnde ernstige psychische problemen. Wij wijzen u er echter op dat u geen medische attesten heeft voorgelegd. Bovendien heeft dit u er niet van weerhouden om te reizen. Indien u alsnog medische problemen zou ervaren, wijst DVZ erop dat ook personen in onwettig verblijf toegang hebben tot dringende medische zorgen. Bijgevolg vormt deze beslissing geen schending van artikel 3 EVRM.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is.

Op basis van artikel 2, lid 1, a), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat, gezien u het niet aannemelijk kan maken dat u op het moment van de Russische invasie op 24.02.2022 in Oekraïne verbleef, u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.
(…)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"*De bestreden beslissing schendt de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht doordat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het dossier van verzoekster onvolledig, tegenstrijdig en partieel heeft onderzocht.*

1. Onzorgvuldige beoordeling van het Oekraïens intern paspoort

De DVZ erkent uitdrukkelijk dat verzoekster haar Oekraïens intern paspoort heeft voorgelegd, maar besluit niettemin dat haar verblijf in Oekraïne op 24 februari 2022 niet aannemelijk is.

Dit is onzorgvuldig, aangezien:

- *het Oekraïens intern paspoort een officieel staatsdocument is dat zowel de Oekraïense nationaliteit als de structurele band met Oekraïne en woonst bevestigt;*
- *de DVZ wel kennis neemt van dit document, maar geen enkele inhoudelijke beoordeling maakt van de bewijskracht ervan in het kader van het verblijf.*

Door dit essentieel bewijsstuk zonder motivering terzijde te schuiven, schendt de DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel.

2. Onterechte reductie van het bewijs tot de afgiftedatum van het Oekraïens biometrisch paspoort

De DVZ baseert haar weigering hoofdzakelijk op het feit dat het Oekraïens biometrisch paspoort van verzoekster pas na 24 februari 2022 werd afgeleverd.

Deze redenering is juridisch onjuist en disproportioneel:

- *de latere afgiftedatum van het Oekraïense biometrische internationaal paspoort doet geen afbreuk aan de feitelijke woonplaats van verzoekster vóór die datum;*
- *miljoenen Oekraïense staatsburgers beschikten vóór 2022 niet over een internationaal paspoort, zonder dat dit hun verblijf in Oekraïne in vraag stelde;*
- *het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 vereist geen bewijs in de vorm van internationale reisdocumenten.*

De DVZ hanteert aldus een onredelijk en niet-wettelijk vereiste bewijsstandaard.

3. Onvolledige documentenlijst, interne tegenstrijdigheid en motiveringsgebrek

De bestreden beslissing is bovendien innerlijk tegenstrijdig.

In de officiële opsomming van de voorgelegde documenten vermeldt de DVZ uitsluitend:

- *Oekraïens biometrisch paspoort; (N° GM728956 geldig van 10.10.2025 tot 10.10.2035)*
- *Oekraïens intern paspoort;(N° MO765004)*
- *Oekraïense huwelijksakte;(N° 490764 afgeleverd op 20.03.1992)*
- *Oekraïens pensioenbewijs (N° 148162 afgeleverd op 08.11.2012)*

Een medisch document wordt hierin niet opgenomen.

Enkele paragrafen verder stelt de DVZ echter uitdrukkelijk dat verzoekster een medisch document van 15 december 2021 heeft voorgelegd, dat volgens haar onvoldoende doorslaggevend zou zijn om het verblijf in Oekraïne op 24 februari 2022 aan te tonen.

Nog later in dezelfde beslissing wordt gesteld dat verzoekster "geen medische attesten heeft voorgelegd" ter staving van haar medische problematiek.

Deze vaststellingen zijn manifest onverenigbaar.
Een document kan niet tegelijk:

- *niet bestaan (niet vermeld in de documentenlijst),*
- *wel bestaan (uitdrukkelijk erkend),*
- *en vervolgens opnieuw ontkend worden.*

Door deze interne tegenstrijdigheid en onvolledige inventarisatie van de voorgelegde stukken schendt de DVZ de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad wordt hierdoor verhinderd om de wettigheid van de beslissing op doeltreffende wijze te toetsen.

4. Geen globale beoordeling van samenlopende elementen

Ten slotte heeft de DVZ nagelaten de bewijselementen in hun onderlinge samenhang te beoordelen. Zij heeft geen rekening gehouden met onder meer:

- *de geboorteplaats van verzoekster in Oekraïne;*
- *haar huwelijk en duurzaam gezinsleven in Oekraïne;*
- *medische documenten van vóór de Russische invasie;*
- *het volledig ontbreken van enig element dat wijst op verblijf buiten Oekraïne.*

Door deze samenlopende elementen niet in een globale beoordeling te betrekken, is de beslissing partieel en onvoldoende gemotiveerd, in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Besluit van het middel

De bestreden beslissing berust op een onzorgvuldig, innerlijk tegenstrijdig en onvolledig onderzoek."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt op het verzoekschrift:

"*Met betrekking tot de middelen*

In haar middelen beroept verzoekster zich op een schending van:
o Artikel 62 van de Vreemdelingenwet
o Zorgvuldigheids- & motiveringsplicht,
o Evenredigheidsbeginsel,
o Richtlijn 2001/55/EG,
o Artikelen 3 & 8 EVRM,

1.Eerst en vooral wilt de verwerende partij meedelen dat verzoekster een reeks nieuwe documenten toevoegt aan haar beroepsverzoekschrift die ze bij de aanvraag niet had toegevoegd aan haar aanvraag.

De verwerende partij kan geen rekening houden met documenten die voor het eerst worden toegevoegd aan het beroepsverzoekschrift, gezien de gemachtigde niet over deze documenten beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het is de verplichting van verzoekende partij om alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet.
Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoekster kan op basis van de toegevoegde documenten eventueel een nieuw aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen.

2. Verzoekster verwijst in haar tweede middel naar het Richtlijn 2001/55/EG, maar vermeldt niet welke artikel van het Uitvoeringsbesluit geschonden zou zijn, waardoor deze middel onontvankelijk dient te worden verklaard.

Conform artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze, waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590), wat ontbreekt zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

3. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke regelgeving, zijnde artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit en de artikelen 57/29 §1 en 57/30 §1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde geen tijdelijke bescherming aan verzoekers verleent omdat artikel 2, lid 1 van het Uitvoeringsbesluit enkel van toepassing is op personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van een militaire Russische invasie.

Aldus heeft de verweerder, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers voorhouden, wel degelijk concreet aangegeven waarom de verzoekers niet vallen onder het toepassingsgebied van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU. De motieven die de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf onderbouwen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

De voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet maken deel uit van Titel II, Hoofstuk IIbis van deze wet dat een omzetting is van de bepalingen van de Richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen (hierna: de Richtlijn 2001/55/EG).

De Richtlijn 2001/55/EG voorziet dat de massale toestroom van ontheemden wordt vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat met gekwalificeerde meerderheid van stemmen wordt genomen en dat dit besluit tot gevolg heeft dat de ontheemden waarop het betrekking heeft in alle lidstaten tijdelijke bescherming krijgen, overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn (artikel 5). De lidstaten kunnen ook andere categorieën ontheemden dan deze die vallen onder het besluit van de Raad van de Europese Unie tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden in geval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen (artikel 7). Wat betreft de verplichtingen van de lidstaten jegens de begunstigden van de tijdelijke bescherming wordt, onder meer, voorzien dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen opdat de begunstigden voor de volledige duur van de tijdelijke bescherming over verblijfstitels beschikken, waartoe documenten of andere gelijkwaardige bewijsstukken worden verstrekt (artikel 8).

Zoals reeds aangegeven, zijn de bepalingen van de Richtlijn 2001/55/EG omgezet in de Belgische wetgeving, meer bepaald in de artikelen 57/29 tot en met 57/36 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/29, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "[…]"

Artikel 57/30, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt: "[…]"

De Richtlijn 2001/55/EG vindt een eerste concrete toepassing met het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU. Artikel 2 van dit besluit verduidelijkt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is, met name: "[…]"

Het staat niet ter betwisting dat verzoekster een Oekraïens staatsburger is.

De gemachtigde heeft op zijn website omtrent de situatie in Oekraïne: https://dofi.ibz.be/nl/themes/ukraine/tijdelijke-bescherming , https://dofi.ibz.be/en/themes/ukraine/informaciya-ukrainskoyu/timchasoviy-zakhist) uitgebreid uitgelegd wie in aanmerking komt voor de tijdelijke bescherming en de volledige procedure uitgelegd, zelfs in het Oekraïens.

Verzoekster heeft bij haar aanvraag tot machtiging tot verblijf de volgende documenten neergelegd

Uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° GM728956 – geldig van 10.10.2025 tot 10.10.2035)
Uw Oekraïens intern paspoort (N° MO765004)
Uw Oekraïense huwelijksakte (N° 490764 – afgeleverd op 20.03.1992)
Uw Oekraïens pensioen bewijs (N° 148162 – afgeleverd op 08.11.2012)
een medisch document voor d.d. 15.12.2021

Verzoekster haalt aan dat het medisch document niet zou zijn opgesomd in de bestreden beslissing, waardoor ze ervan uitgaat dat de gemachtigde er geen rekening mee zou hebben gehouden.

Verzoekster kan hierin niet gevolgd worden. De bestreden beslissing verwijst expliciet naar het voorgelegd medisch document, hetgeen met zoch meebrengt dat de gemachtigde hiermee rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

En waar de gemachtigde vermeldt dat verzoekster "geen medische attesten" heeft voorgelegd, gaat het niet over het voorgelegd medisch document dd.15/12/2021 maar om recente medische documenten waaruit de 'ernstige psychische problemen' zouden blijken!

Zoals hierboven reeds aangehaald heeft verzoekster verschillende nieuwe documenten toegevoegd aan haar beroepsverzoekschrift, waarmee de verwerende partij geen rekening kan houden.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift enkel kritiek op de bestreden beslissing. Het gegeven dat verzoekster het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overigens afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft besloten om de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf te verwerpen, overeenkomstig de artikelen 57/29 §1 en 57/30 §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Verzoekster valt niet onder de toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en zou een aanvraag tot internationale bescherming moeten indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij zijn vrees voor vervolging kan worden onderzocht ikv het Vluchtelingenverdrag. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) zal beoordelen of verzoeker voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden of om subsidiaire bescherming te krijgen. De behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Oekraïense onderdanen bij het CGVS is sinds 28 februari 2022 opgeschort maar tijdens de duur van de asielrelaas zal verzoeker legaal in het Rijk zijn. [1]

De gemachtigde merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en evenmin gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. Als verzoeker een vrees voor vervolging heeft dan moet hij zoals hierboven vermeld de juiste procedure gebruiken met name een aanvraag tot internationale bescherming indienen bij de gemachtigde zodat het CGVS zijn onderzoek kan doen.

4. De verzoekende partij wijst op een gezinsleven met haar zoon/dochter, die woonachtig is in België.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat "de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden" (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen de verzoekende partij en haar moeder moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. In casu dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar zoon/dochter, opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt over het aangevoerde familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar vermeende zoon/dochter gemotiveerd als volgt:

"U verklaarde eveneens dat uw vermeende meerderjarige zoon en vermeende meerderjarige dochter in België zouden verblijven. We merken hierbij echter op dat deze niet tot uw gezinskern behoort. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. U hebt niet aangetoond dat er dergelijke bijkomende elementen zijn. Derhalve is er geen schending van de gezinskern en is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 EVRM."

Verzoekster voegt bij haar bezwaarschrift een kopie van de geboorteakte van haar dochter en de A-kaart van haar zoon. Zoals hierboven reeds gemeld, kan de verwerende partij geen rekening houden met documenten die voor het eerst in beroepsfase worden toegevoegd.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar familie woonachtig is in België en dat er aldus alleszins sprake is van een gezinsband, kan zij niet worden gevolgd. Het louter woonachtig zijn in België toont immers nog niet aan dat er sprake is van een gezinsband.

Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar in België verblijvende moeder of met enig ander niet nader genoemd in België verblijvend familielid in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Daar de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie-, gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins aannemelijk maakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging. Het betoog van de verzoekende partij dat om zich te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM het bijzonder moeilijk dient te zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden en dat indien zij dient terug te keren naar het land van herkomst, zij haar gezinsleven niet kan beleven, is dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij betoogt dat de Raad moet nakijken of er sprake is van inmenging in haar gezinsleven, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens artikel 8 van het EVRM; dat een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken, dat het dan ook aan de overheid toekomt om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Nog daargelaten de vaststelling dat uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij noch de Raad diende en dient over te gaan tot een belangenafweging, stelt de Raad ook vast dat het in casu geen situatie van weigering van voortgezet verblijf betreft. Het gaat in onderhavig geval immers over een situatie van eerste toelating. In een dergelijk geval is een verwijzing naar artikel 8, tweede lid van het EVRM niet dienstig.

Gelet op wat voorafgaat toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde omstandigheden niet in overweging heeft genomen bij het nauwkeurig onderzoek naar en haar beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Daarenboven merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing inhoudt, zodat ook in die zin niet blijkt dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel is ongegrond.

5. De verzoekende partij voert in het licht van de voorgaande besproken grieven de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Er is geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau dan in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft. Al zou de gezondheidszorg in het herkomstland niet optimaal zijn, houdt dit niet in dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633).

De Raad verwijst naar het arrest van de Grote Kamer van het EHRM in de zaak N. vs. The United Kingdom, dat handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen, die pleiten tegen de uitwijzing, dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, N. vs. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending

van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

In de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 bevestigt de Grote Kamer van het EHRM de principes die in de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk worden gehanteerd en verfijnt het Hof verder in overweging 183 als volgt: "The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness."

Aldus blijkt uit §183 van genoemd arrest dat onder "andere uitzonderlijke gevallen" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd.

De verzoekende partij toont niet aan en het blijkt niet uit het administratief dossier dat zij lijdt aan een ziekte waarbij er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Bovendien is de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing en bevat het geen verwijderingsmaatregelen.
De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het beroep is ongegrond."

2.3. Beoordeling

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ervan uit dat zij de schending van § 2 van dit artikel beoogt aan te voeren.

De formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de in de bestreden akte opgenomen motieven moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Op 9 december 2025 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het Uitvoeringsbesluit 2022/382. Op 12 december 2025 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf. De gemachtigde heeft de aanvraag van verzoekster geweigerd op grond van de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1 van de Vreemdelingenwet en op grond van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Artikel 57/29, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"*§ 1. In geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, genieten de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming.*"

Artikel 2, lid 1 van het Uitvoeringsbesluit luidt als volgt:

"*De personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is*
1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:
a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;
(…)"

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde oordeelde dat verzoekster niet valt onder de in het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 genoemde categorieën van personen. De gemachtigde motiveert dat niet kan worden vastgesteld dat verzoekster op 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef.

De Raad benadrukt dat de bewijslast op de aanvrager rust, dat verzoekster op 9 december 2025 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 en dat zij overeenkomstig artikel 2.1.a van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 diende aan te tonen dat zij vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef. Zij dient niet aan te tonen dat zij 'op' 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef.

Verzoekster voert aan dat haar Oekraïens intern paspoort onzorgvuldig werd beoordeeld. Verzoekster betoogt dat verweerder wel uitdrukkelijk erkent dat zij haar Oekraïens intern paspoort heeft voorgelegd maar desalniettemin besluit dat haar verblijf in Oekraïne op 24 februari 2022 niet aannemelijk is. Verzoekster werpt op dat verweerder wel kennis neemt van haar Oekraïens intern paspoort maar geen enkele inhoudelijke beoordeling maakt van de bewijskracht ervan in het kader van haar verblijf. Verzoekster voert aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden doordat dit bewijsstuk zonder motivering terzijde wordt geschoven.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"*Op 09.12.2025 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor:*

- *Uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° GM728956 – geldig van 10.10.2025 tot 10.10.2035)*
- *Uw Oekraïens intern paspoort (N° MO765004)*
- *Uw Oekraïense huwelijksakte (N° 490764 – afgeleverd op 20.03.1992)*
- *Uw Oekraïens pensioensbewijs (N° 148162 – afgeleverd op 08.11.2012)*

In het kader van deze aanvraag legde u uw biometrisch paspoort (N° GM728956) voor. De DVZ merkt echter op dat uw paspoort is afgegeven in oktober 2025, m.a.w. na het begin van de Russische invasie van Oekraïne op 24.02.2022. Op basis hiervan kan bijgevolg niet worden geverifieerd waar u verbleef voor de afgifte van desbetreffend paspoort. Bijgevolg is de DVZ niet op de hoogte van eventuele voorafgaande reisbewegingen en evenmin of u in Oekraïne verbleef op 24.02.2022.

U verklaarde in Oekraïne te hebben verbleven van uw geboorte tot 04.12.2025. Naar aanleiding van deze verklaring werd u gevraagd bijkomende bewijzen voor te leggen van uw vermeende verblijf in Oekraïne op 24.02.2022. Hierop legde u een medisch document voor d.d. 15.12.2021. Gezien de aard van dit document enkel een aanwezigheid in Oekraïne kan aantonen, maar onmogelijk een verblijf kan bewijzen, werd dit document onvoldoende doorslaggevend geacht om uw vermeend verblijf in Oekraïne d.d. 24.02.2022 te bewijzen. Op basis van deze elementen en gelet op het feit dat u uw vermeende verblijf in Oekraïne op het ogenblik van de Russische invasie op 24.02.2022 niet aannemelijk kan maken, kan niet worden vastgesteld dat u op 24.02.2022 in Oekraïne verbleef."

Zoals verzoekster terecht opmerkt, erkent verweerder uitdrukkelijk dat zij haar Oekraïens intern paspoort heeft voorgelegd.

Zoals verzoekster verder aanvoert, heeft de gemachtigde bij de beoordeling of verzoekster vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef weliswaar melding gemaakt van het Oekraïens intern paspoort maar dat niet in zijn beoordeling betrokken. De beoordeling focust enkel op het Oekraïens biometrisch paspoort.

Echter, het kwam de gemachtigde wel toe te motiveren waarom het Oekraïens intern paspoort, dat werd voorgelegd, niet zou kunnen aantonen dat verzoekster vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verweerder laat na om in de nota met opmerkingen op concrete wijze in te gaan op dit middelonderdeel van verzoekster.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 12 december 2025 tot weigering van machtiging tot verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken op vijftien september tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,	kamervoorzitter,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	J. CAMU